

Forcadell i el 'corralito' mediàtic espanyol

OPINIÓ

ELS ENCAUSAMENTS A POLÍTICS CATALANS PER FER MANIFESTACIONS POLÍTiques ESTAN CONVERTINT-SE EN HABITUALS ENMIG D'UN CRIDANER SILENCI MEDIÀTIC A LA RESTA DE L'ESTAT

En el moment d'escriure aquestes línies, si no m'he descomptat, estan penalment encausats un ex-president de la Generalitat de Catalunya i diversos consellers per haver col·laborat a la realització de la consulta del 9-N, un regidor de Vic per haver defensat retòricament en un ple municipal la desobediència com a mitjà d'acció per aconseguir millores democràtiques i la presidenta del Parlament de Catalunya per haver autoritzat un debat i votació sobre una resolució a petició dels mateixos parlamentaris. També es demana la inhabilitació per a tots els membres de la mesa del Parlament de Catalunya que s'hi pronunciaren favorablement.

Totes aquestes actuacions judicials tenen moltes coses en comú. Es tracta de respostes penals a manifestacions de tipus polític i declaratiu per definició poc o gens perilloses per a la convivència. Som, també, davant accions que ha ençetat directament o indirecta el Govern de l'Estat, però que han trobat sempre un poder judicial delerós de donar-los tràmit. I ens trobem, finalment, davant accions que no són gens normals en entorns democràtics i Estats de dret. Singularem, l'encausament de la presidenta d'un parlament democràtic per permetre un debat sol·licitat pels mateixos parlamentaris i que no té un altre efecte que permetre la discussió i confrontació d'opinions polítiques perfectament possibles en democràcia, amb el resultat de l'aprovació d'una determinada resolució, és una situació radicalment extraordinària. La raó per la qual en totes les constitucions democràtiques d'arreu Europa hi ha la institució de la inviolabilitat per les opinions i posicions polítiques expressades pels parlamentaris en l'exercici de la seua tasca és, justament, impedir que passen aquestes coses.

ANDRÉS BOIX PALOP
@Andres_Boix

Tanmateix, una altra coincidència, juntament amb les ja esmentades, embasta totes aquestes situacions: contra l'anomalia evident que suposen, i els riscos democràtics que comporten, no s'ha alçat pràcticament cap veu als mitjans de comunicació espanyols analitzant críticament el que, sens dubte, i per a molts juristes espanyols, són evidents excessos repressors, no només qüestionables i molt dubtosos des d'una perspectiva jurídica sinó, alhora, políticament poc responsables. Resulta, ben mirat, extraordinàriament cridaner aquest silenci sobre uns esdeveniments sens dubte de gran importància.

Al capdavant, aquest episodi ens dona una nova evidència sobre una de les característiques que fan més peculiar la democràcia espanyola sorgida de la restauració constitucional de 1978: el control absolut que té el poder polític sobre els mitjans de comunicació generalistes i com de complicat ha estat, de sem-

pre, trobar esclatxes en les seues línies de subordinació al discurs dominant on puguen aparèixer crítiques i opinions disruptives. Les tertúlies televisives o radiofòniques, tan habituals d'uns anys ençà, són plenes de persones i petits experts multidisciplinaris que opinen de tot amb una gràcia només comparable a la seua estricta observança d'un codi de conducta implícit molt clar i que ningú no gosa trencar: són aquí perquè saben perfectament que la seua funció és reiterar l'argumentari i són perfectament conscients que hi ha coses que, senzillament, no es poden dir perquè no són de *bon gust*. A les columnes als diaris generalistes, com és evident, la història es repeteix, si fa no fa, corregida i augmentada. Només molt excepcionalment hi apareix alguna veu dissident, normalment d'algun acadèmic ja gran (a qui no se li pot negar fàcilment la tribuna) i coneixedor més proper en el tema conflictiu (com més generalista, més tendència al palanganerisme dels tertulians). Curiosament, el relleu generacional dels últims anys, quan els mitjans han buscat nous perfils (la figura del polític mediàtic expert en tots els temes de la paleta mediàtica és una innovació espanyola ben divertida) i han tractat de rejuvenir una mica continguts i formes expressives, ha consolidat el fenomen. Sentir i llegir els nous tertulians, encara més canònics i respectuosos dels marcs preestablerts, és la millor prova de com d'eficaç és el *corralito* mediàtic espanyol. I també una evidència molt clara de com la seua pròpia rigidesa l'acabarà condemnant, irremeiablement, per groller i poc modulad, a la irrellevància com a actor eficaç per bastir dinàmiques d'opinió pública. Hi manquen la *finezza* i la qualitat.

Professor de dret administratiu a la Universitat de València